

"ORDE DER VERDRAAGZAMEN"

V.Z.W.O.

K U R S U S I I 23 maart 1961.

Antwerpen.

Goeden avond vrienden,

Vooreerst de vragen die U over het algemeen kursusonderricht te stellen hebt.

Vraag: blz.4 verslag 21 februari 1961 regel 5 tot regel 16.

Antw. Ja vrienden, wanneer wij proberen op deze manier dus de invloeden van de geest op de stof helemaal te definiëren, dan kunnen wij het beste denken aan een slaapwandelaar. Een slaapwandelaar volvoerd een reeks handelingen, die in zijn droom logisch zijn, die hij in motorisch bewegen omzet, maar die hij zichzelf niet realiseert.

Leven is voor de geest in zekere zin een soort slapen, zij onttrekt zich dus aan haar eigen geestelijke wereld en bestaan, blijft daarmee weliswaar verbonden en in contact, maar haar beleven zelf spitst zich toe op aarde in het lichaam. Ik wil trachten om enkele voorbeelden hiervan te geven.

De geest is in zichzelf volledig bewust, en zou kunnen worden gerekend tot de ingewijden. Zij erkent echter in zichzelf dat haar verhouding ten opzichte van het lijden der mensen niet juist is. Zij incarneert; nu zal zij dus lijden moeten ondergaan, in de le. plaats zoekt zij haar lichaam daar te plaatsen waar lijden waar te nemen is. Blijkt die waarneming voldoende, dan zal de geest, dus niet het lichaam, drijven tot allerhand conflicten. Maar blijkt dus in dit stoffelijk leven, het lijden van andere eigenlijk aan het ik voorbij te gaan, of blijken delen daarvan niet begrijpelijk, dan zal dat lichaam zò ver moeten worden geprest, dat het ook zelf de toestand kent en ondergaat. Nemen wij hiervoor een pleegzuster; De geest dus wordt pleegzuster, is regelmatig in het ziekenhuis bezig met het helpen en verzorgen van zieken. Maar kan zich niet voorstellen hoe die zieken zich gevoelen. Daardoor handelt zij naar eigen inzicht kordaat, tegenover de zieken, vaak hard, of onredelijk, met weinig begrip. Nu gaat zich dat uitwerken; de geest dringt aan de stof onregelmatigheden op. Dat kan zich in een eenvoudige ziekte openbaren, maar heel vaak ook in een ernstige ziekte. (kanker bv.) In dit geval maakt dus die persoon die eens andere zieken behandeld heeft, nu een soortgelijke behandeling van anderen mede, en kent nu het lijden van twee kanten uit.

Wanneer tot een aanvaarding van dat lijden gekomen wordt, de mens dus in staat is dit te accepteren, en zich daar a.h.w. boven uit te worstelen, is aan het geestelijk probleem voldaan.

Het gevolg zal zijn ofwel de dood, dus het lichaam wordt achtergelaten, dan wel wanneer nog andere doeleinden nagestreeft moeten worden, een stilstand van de ziekte, die tijdelijk onbelangrijk wordt.

2.

Op deze wijze heeft de geest dan dus haar eigen wensen in de stof vervult. Nu lijkt dat erg wreed, dat de eigen geest dus bv. een gevreesde ziekte als kanker veroorzaakt. Feitelijk echter is dat niet het geval, want voor de geest is dit tijdelijk, zij is niet volledig één in haar gehele wezen, met de stof, maar zij drukt daarin als norm van haar bewustzijn hoofdzakelijk haar problemen af.

Nu kunnen we de zaak ook omkeren.

Er is een mens die in de stof levende een behoefte voelt bv. aan harmonie. Die harmonie kan op 1000 en 1 wijze gezocht worden. Maar stellen wij dat deze mens een magisch esotherische weg neemt. Die mens gaat nu allerhand bezweringen uitspreken, die mens gaat zich bezig houden met het instralen van Kracht bij anderen, en al wat erbij hoort. Wat is het gevolg? Deze mens wordt enerzijds in de stof met grotere geestelijke Kracht gekonfronteerd. Staat anderzijds voor het onbegrijpelijke, hij moet tot aanvaarding komen. Alleen wanneer er een aanvaarden is van de Kracht buiten de Rede, dan blijkt zijn werk volledig te kunnen lukken. Het gevolg is dat deze mens leert ook met niet redelijk gedefinieerde Krachten en niet volledig gekende Krachten tot harmonie te komen. Dit brengt voor de geest met zich mee dat zij nu ook reageren kan op wezens die waarden in zich dragen die zij niet kennen kan, en daaruit zal kunnen leren in haar eigen wereld. Voor de mens in de stof betekent dit dat geestelijke en stoffelijke waarden volledig met elkaar samen vloeien.

Ik wil een 3e. en laatste vb. geven om alle aspecten van deze zaak dus zoveel mogelijk te belichten. Er is een mens geboren en de geest daarvan heeft gezocht naar eenheid. Die eenheid kan in de geest het makkelijkst en praktisch alleen bereikt worden wanneer men zijn eigen ik prijs geeft aan het Hogere. Dus een soort zelfontkennen. Nu kan het gebeuren dat een dergelijke mens in de stof helemaal niet denkend aan het geestelijke, een groot aantal liefdesavonturen begint. Maar het eigenaardige is, op een gegeven ogenblik, zonder enige voorwaarde of konditie komt zo'n mens tot overgave. Dus hij stelt helemaal geen eisen meer die in verband staan met stoffelijke zeden of moraal of rechten. Die mens geeft zich. In dit geven is dan de uiteindelijke overgave gewonnen die in al dat stoffelijke werd gezocht. Men zou kunnen zeggen: zo heeft deze mens dus, in dingen die stoffelijk verwerpelijk worden geacht, zelfs soms desondanks het probleem van de geest aanvaard, en uiteindelijk stoffelijk tot oplossing gebracht, terwijl de emoties daaruit voortkomende voor de geest een mogelijkheid betekende om ook die eenheid en en overgave ten opzichte van het Hogere geestelijk te bereiken zodra het lichaam ter zijde werd gelaten.

Vraag. Aan de hand van Uw 1e. vb. kunnen we dan stellen dat de geest als hij reincarneert speciaal een vrouwelijk lichaam gekozen heeft, en dat hij wist dat ze ziekenverpleegster ging worden?

Antw. Ja. Wel met dien verstande, dat de kennis van het vrouwelijk lichaam dus inderdaad aanwezig was. Wij nemen aan dat die geest bewust is, vandaar dat ik zeg, praktisch ingewijd. Dat moest ik vooropstellen. Die geest is dus in staat aan de hand van gromosomen reeds te zien wat voor een voertuig er ongeveer zal uit voortkomen. In de 2e. plaats weet die geest in wat voor een omgeving zij leeft, en dus ook dat zij binnen die omgeving de mogelijkheid zal hebben om dat lichaam in de richting van dat pleegzuster worden sterk te beïnvloeden. Er kunnen omstandigheden zijn die bv. daar een liefdezuster van maken en geestelijkezuster dus. De wijze waarop is niet bepaald. Dat kan zuiver lekenwerk zijn, het kan religieus worden. Binnen een organisatie, dat kan zijn een eenvoudige verpleging van personen, van partikulieren. Dat is niet alles te overzien en ontwikkelt zich aan de reeks van de gebeurtenissen van het leven. Maar dat deze mogelijkheid bestaat is dus primair bekend aan de geest.

Vraag. Dan moeten we tot de konklusie komen dat we geleefd worden en niet leven?

Antw. Wanneer U Uw stoffelijke persoonlijkheid stelt als het ware ik, en de geest niet als deel van het ik beschouwt heeft U voor een groot gedeelte gelijk. Het is nl. zo dat de geest dus een groot aantal van Uw tendenzen zowel als van Uw problemen veroorzaakt en daarmee dus ongetwijfeld de richting die Uw leven in zal slaan bepaald. Het houdt niet in dat U daardoor in alle kleinigheden gebonden bent, integendeel U behoudt een betrekkelijk grote vrijheid tot het variëren binnen de probleemstelling die de (Uw)geest heeft gegeven. Maar indien de (Uw) geest werkelijk bewust is, dit moet voorop worden gesteld er is dus een bewuste keuze, dan zullen de problemen die ontstaan daar dus uit voortkomen. Nu kan dus een auto ook zeggen nietwaar, ik rijd niet, ik wordt gereden. Maar eigenlijk is het allebei waar. De auto wordt gereden zover het de besturing aangaat: de auto rijdt in zover zij de beweegkracht opbrengt waardoor de inzittende die stuurt zich in de gewenste richting kan bewegen. In feite vormen zij in deze periode een 2 eenheid, waar geen van beide zonder de ander tot een volledig resultaat zal kunnen komen.

Vraag. Maar dan heeft het voertuig toch de minste vrije wil?

Antw. Dat is ongetwijfeld waar. Als wij verder willen gaan en het voertuig bezien, kan praktisch worden gesteld, het voertuig heeft geen vrije wil waar het voortdurend onderhevig is aan zijn erfelijke en natuurlijke tendenzen en zich daar slechts zelden onderuit kan worstelen zonder dat direkt hierbij een ingrijpen van de geest een rol speelt. M.a.w. altijd zal het de (Uw) geest zijn die het feit van de vrije wil volledig concreet binnen een stoffelijk leven stelt, het lichaam zelve zal dit slechts zeer beperkt in de praktijk zelfs bijna niet doen.

Vraag. Ja, hoe moeten we dan staan als genezer tegenover een ziek als U zegt dat die ziekte bv. moet doorgemaakt worden, en wij wil

die mens helpen?

Antw. Dan zullen we die mens de hulp geven zó goed als we kunnen, ondanks alles. Want, wanneer het noodzakelijk is dat dit lijden alles zó wordt doorgemaakt dan zullen we dat nooit kunnen voorkomen. Maar indien er een mogelijkheid om dit milder te stemmen is, wanneer onze hulp en onze vrij gegeven bijstand dus voor de zieke ook geestelijke inhoud en betekenis gewont, zal dit ongetwijfeld voor die geest een bewustwording zijn en wordt het dus ook mogelijk voor haar, haar drang van ziekte op het lichaam aanmerkelijk te verminderen.

Er mag worden gesteld dat geestelijke gezondheid en daaruit onmiddellijk voortvloeiend psychische gezondheid uiteindelijk tot fysieke genezing en gezondheid zullen leiden. Vandaar dat we de hulp nooit kunnen geven met de zekerheid dat hetgeen wij verlangen zal gebeuren maar wel met de zekerheid dat het resultaat ervan voor de persoon die wij trachten te helpen het beste is.

Vraag. Subsekwent daarvan zouden we kunnen zeggen inplaats van "als het Gods Wil is," "als het de wil van de Geest is"?

Antw. Ja, dat moogt U ook rustig zeggen waar het de mens betreft, indien U daarbij tenminste stelt dat de Wil van de geest bepaald wordt door de wetten Gods die Gods wil uitdrukken en als zodanig de totale bewustwordingsgang van de geest hebben bepaald evenals het streven zelve dat de geest voortdurend voort doet gaan, de Goddelijke Kracht zelve is, die als Ziel deze geest in stand houdt, en helpt ontwaken tot werkelijkheid. Er is dus een beperking bij maar vanuit Uw eigen standpunt moogt U zeggen, het is de wil van de geest die binnen de Goddelijke Wetten, zoekt zichzelf en in zichzelf en door zichzelf God te kennen.

Vraag. Als de mens dan handelt, overtuigd dat hij goed doet, kan hij dan eigenzinnig genoemd worden?

Antw. Ongetwijfeld. Wanneer nl. die idee van het goed doen niet een direkt voortvloeisel is uit de geest, maar eerder een resultaat is van een zekere eenzijdigheid in denken dus in de stof. Iemand is eigenzinnig op het ogenblik dat hij alleen van eigen standpunt uitgaande, weigert om andere mogelijkheden ook maar te aanvaarden of te bezien. Dus eigenzinnigheid kan zeer goed een zuiver mentaal verschijnsel zijn, dat misschien mede uit de geest is voortgekomen die de probleemstelling van node had, maar die daaraan allang geen behoefte meer heeft. Het is nl. zó dat het denken van de mens een bepaalde traagheid bezit en deze traagheid kan als volgt worden geformuleerd; naarmate het eigen denken een langere tijd volgens een bepaalde gewoonte en een bepaalde gang heeft gelopen zal het moeilijker zijn deze gedachtenketen te onderbreken en haar door een meer ware en op het ogenblik ook voor de geest meer nuttige te vervangen. Dientegevolge zou ik van eigenzinnigheid willen spreken op het ogenblik dat een invloed die

misschien eens door de geest werd gelegd, niet meer geestelijk noodzakelijk is, maar aan de hand van stoffelijke gewoonten en gedachten vaak tegen de behoeften van de mens stoffelijk en geestelijk tegelijk in wordt volgehouden, zo conflicten veroorzakend op velerlei terrein.

Vraag. Dus wordt een mens bv. eigenzinnig gestart, om zo te zeggen gelijk een automotor die gestart wordt, en die aan 't rijden geraakt in de eigenzinnige richting?

Antw. Ja inderdaad. Maar wanneer een bepaald toerental bereikt is, om in Uw vb. te blijven, weigert die in de volgende versnelling over te schakelen, waardoor de motor oververhit wordt met al de gevolgen van dien.

Vraag. Een soort geestelijk automatisch zenuwstelsel dus?

Antw. Nou, dat heeft met de geest weinig te maken.

Vraag. Ja om bv. in de stof duidelijk te maken, omdat we nu toch dik in de stof aan 't praten zijn.

Antw. Kijk eens, wanneer U dat nu weer op de geest gaat werpen dan maken we een fout. De kwestie is deze dus; we mogen stellen dat het gangwisselen in de auto bv. en het blijven automatisch is, maar dat dit gangwisselen dus niet wanneer het volgens de bestuurder + de snelheid eigenlijk gewenst zou zijn, overgaat in een volgende en hogere versnelling waardoor dus schade ontstaat. Hierbij is dus de fout gelegen in het mechanisme, inderdaad.

De geest zelve heeft daar niets mee te maken. En nu is het een feit dus dat de stof door gewoonte vorming op den duur in een zeer bepaalde richting gaat leven en denken, en het de mens moeite kost vaak daar onderuit te komen. Er ontstaat dan een zekere gemakzucht of ja wat wij eigenzinnigheid dus hebben genoemd en daardoor houdt men zich aan hetgeen men eenmaal heeft gesteld. Dit belemmert de geest vaak in het verder volvoeren van haar eigen taak zoals ze dit wenst.

Vraag. Maar is het dan niet moeilijk voor de mens om te weten op welk ogenblik dus dat het niet meer nodig is van de geest van eigenzinnig te zijn, hij blijft dus voortlopen in de richting waarin hij gestart is, ken hij die overgang dan aanvoelen?

Antw. Op het ogenblik dat de eigenzinnigheid tot een conflict leidt, waarbij blijkt dat eigen opvattingen eigen handelwijze, eigen denkwijze enz. in feite niet geheel te handhaven zijn aan de hand van de gevolgen, is het ogenblik reeds gekomen dat deze eigenzinnigheid of welke instelling dan ook ten einde moet komen. Men moet aan de hand van het conflict nl. leren tot de juiste aanpassing te komen, dit is het immers wat de geest gewenst heeft.

Dus op het ogenblik dat er werkelijk groot en blijvende konflikten ontstaan is het ogenblik reeds gekomen om eigen instelling te wijzigen.

De punten nl. die voor U belangrijk zijn liggen voor een groot gedeelte althans op het terrein van de persoonlijke aanpassing. De vraag die steeds weer bij de mens zal rijzen is onmiddellijk gelieerd met zijn hanteren van de zuiver materiele maatstaven die op een bepaalde ogenblik gelden. Deze mens realiseert zich niet dat wat heden verwerpelijk heet, morgen een deugd genoemd zal worden en omgekeerd. Hij zal zich evenmin realiseren dat hetgeen hij thans zo sterk veroordeelt in voorbije dagen een grote zegen voor de mensheid was en het misschien worden kan. Het gevolg is dat wij bij de doorsnee mens, en zeker bij de mens die deze weg van de Magie en Esoterie gaat, een grote aarzeling aantreffen om minder konventionele begrippen voor zichzelf te aanvaarden. Die aanpassing ligt dan als volgt:

Wat in de kosmos ligt en leeft is uit het Goddelijke. Er is niets wat niet Goddelijk is. Ook niet hetgeen thans verwerpelijk heet! Er bestaat niets in stof en geest dat niet uit God is! Voor elke mens, en voor wat dat betreft ook voor elke geest, is het dan ook niet belangrijk om een oordeel uit te spreken waardoor het gedrag van anderen en de waarde van anderen wordt bepaald, maar wel om de maatstaf te vinden voor zichzelf waardoor hij binnenal hetgeen hij doet, denkt, erkent dus toch God en Goddelijke Waarden weervindt. Dit betekent over het algemeen voor hem dat hij in zijn aanpassing nimmer een vaste maatstaf mag hanteren voor de buitenwereld.

Wat hij wel mag doen, is dit: hij mag zover het hem mogelijk is zijn eigen maatstaven in eigen leven van toepassing verklaren. En wel, zolang deze maatstaven niet in zijn eigen wezen een gedachte die minder lichtend of minder Goddelijk is doen opkomen. Indien hij overtuigd is dat hij volgens zijn beste begrippen ook de buitenwereld niet door zijn eigen handelingen of daden van het Goddelijke af zal voeren.

Hier zien wij de mens heel vaak komen tot de konklusie: ja maar, voor mij zijn deze dingen goed en noodzakelijk, een ander neemt daaraan aanstoot, dus mag ik dit toch niet doen. En dat is een fout in redenering. Wanneer U het opzettelijk zo doet dat U een ander aanstoot geeft dan bent U schuldig. Want nu is het koncept (van anderen storen), het niet lichtende dus, of zelfs duister in U aanwezig. Zolang daarvan geen sprake is echter is het zich stoten aan de dingen, zich ergeren aan de dingen een kwestie die alleen de anderen aangaat en die dan ongetwijfeld behoort tot zijn deel van de bewustwording.

Gezien het Magisch aspekt dat in alle dingen is gelegen, ik herinner U aan de zinsnede: "in alle dingen is God"

en uit alle dingen kan God tot ons spreken, is het mogelijk om alle, maar dan ook alle funkties van stof en geest een sakraal karakter te geven, te maken tot een onmiddellijk uitdrukking van een band met de kosmos en het Goddelijke zelf.

De Magier die hiervan gebruik maakt heeft zich allereerst te richten tot zijn eigen wezen, zijn eigen denken, zijn eigen vermogen. Hij is nooit beter of slechter dan een ander, ook wanneer hij ook alle Goddelijke Krachten die er zijn onmiddellijk tot openbaring en uiting brengt. Het wonder is nimmer een bewijs van geestelijke status. Het is slechts een openbaring van de Goddelijke Kracht. Niet van de status van degenen door wie die openbaring plaats heeft. Getuige debekende zegswijze "dat God van vele vreemde werktuigen gebruik maakt om zijn Wil te werken aan de mens."

Belangrijk is alleen het verband dat wij innerlijk vinden met de Godheid. Dit verband vinden wij dus door bepaalde delen van ons leven, werken of denken een sakraal karakter te geven. Wij kunnen van elk deel van ons leven bv. een soort offerande maken of een erkenning van de Goddelijke Liefde, of een erkenning van de Goddelijke Wijsheid, de Goddelijke Kracht.

In deze erkenning ligt de grote Esotherische Waarde besloten van elke bewustwording zeker van een bewustwording die de Magische weg kiest.

Wat wij voor anderen zijn wordt nimmer bepaald aan de ander maar slechts wat wij zijn ten opzichte van God in den ander telt. Ik weet dat dit natuurlijk menig idee van menselijke relatie en verhoudingen wat moeilijker maakt. Toch is het de moeite waard hierover na te denken. Want U moogt als mens precies zo doen, denken en handelen als U wilt, daar kan niemand bezwaar tegen hebben, mits U dit doet met het Lichte voor ogen, het goede voor ogen.

Wanneer U zich echter gaat richten op een medemens in plaats van op God zoals deze zich daarin openbaart, maakt U het U zelf onmogelijk een kosmische harmonie te beleven. het is voor de Esotericus en Magier dan ook niet goed om zich volledig aan personen, dingen wetten of toestanden te binden. Deze binding mag uiterlijk gehandhaaft zijn, zij mag echter innerlijk niet bestaan. De erkenning van eigen verhoudingen ten opzichte van anderen is altijd sekundair, ten opzichte van eigen verhouding ten opzichte van de Godheid.

De juiste erkenning van de Godheid brengt altijd vrede en vreugde. Op het ogenblik dat de mens in zich onrust kent, in zich geen vrede kent, geen vreugde kan ervaren blijkt hem alleen hieruit dus reeds dat hij stoffelijk en waarschijnlijk ook geestelijk niet op de juiste wijze met God in harmonie is.

Het is zijn le. plicht en taak steeds om deze harmonie met God te herstellen, ten kosten van alles desnoods.

Vraag. Ten koste van alles, kunt U dit nader verklaren. Heeft U daar een bepaald concept van?

Antw. Dan hoeft U niet ver te gaan. Leest U maar de Evangelien. "Heer wat moet ik doen om U te volgen." Daar is het heel goed gezegd. "Geef Uw bezit aan de armen", m.a.w. hecht aan niets voor jezelf, doch gebruik het slechts om hen die er behoefte aan hebben om Gods Wil, daarmede te helpen.

Laat achter vader, moeder, vrouw en kind. De familierelatie is onbelangrijk, zodra Gods werkelijkheid spreekt. Het is belangrijker God te dienen en te erkennen dan een menselijke relatie, hoe heilig ook in menselijk oog de voorkeur te geven, "en volg mij" zegt Jezus. M.a.w. volg het pad, de Weg.

Vraag. Er is hier voor ons toch een grote moeilijkheid aan verbonden, want kijk eens wanneer nu bv. een man gehuwd is en kinderen heeft dan heeft hij toch een zekere verplichting op zich genomen voor de opvoeding van de kinderen, eveneens voor de vrouw, de moeder van die kinderen, wanneer zij voor de kinderen moet zorgen, in te staan voor de stoffelijke noden van de kinderen. Dat is juist de moeilijkheid;

Antw. Nee, dat is hier niet een moeilijkheid, buiten de moeilijkheid die uit de menselijk-maatschappelijke concepten is opgegroeid. Want op het ogenblik, maar dan ook alleen op het ogenblik dat de Goddelijke Taak, dus de Eénheid met God voor ons op de voorgrond komt, moeten wij deze dingen terzijde laten. Wanneer Jezus in zijn Geestelijk Werk Maria ontmoette en zij een beroep op Hem wil doen als "Zoon" (en geloof mij in die dagen betekende dat een veel groter verantwoording dan in Uw dagen) antwoordt hij haar: "Vrouwe, wat heb ik met U van doen." U ziet ik haal mijn vb. uit een bron die toch voor elke Christen heilig moet zijn. Maar wij horen ook iets anders. En dat is dat zodra het werk van God, Jezus niet beweegt dus er geen noodzaak is omentwille van het Goddelijke Hij zelfs werkt in de werkplaats van Jozef, dat Hij zijn Moeder onderdanig en gehoorzaam is, want zodra de direkte noodzaak uit het Goddelijke voortgekomen, niet meer bestaat herneemt de menselijke verplichting haar recht, maar ook dan alleen.

Vraag. Ja, maar moeten we het dan niet zo zien dat het een extreem geval is, dat het zoeken en vinden van God en dergelijke onthechting ook tegenover die direkte binding van vrouw en kind noopt, of noodzakelijk maakt. Jezus is denkkelijk een figuur die 1 x in de geschiedenis is voorgekomen.

Antw. Wilt U het in andere figuren - moet ik praten van Boedha, Ingewijden als Appolonius, Diana, U kunt kiezen.

Vraag. Maar in verhouding met de grote massa van de mensheid.....

Antw. De grote massa van de mensheid is zich zo weinig van God bewust dat zij haar zekerheid zoekt in menselijke binding, in plaats van in het aanvaarden van het Goddelijke, dat ben ik met U eens. En dat wil dus zeggen dat een dergelijke noodzaak over het algemeen eerst dan geboren wordt, wanneer men een band met God bezit, dus een innerlijke zekerheid van de band met God, zoals Jezus ongetwijfeld een tijd lang leeft onder het gezag van zijn ouders. Zoals Appolonius gehuwd is en kinderen heeft enz. Maar op het ogenblik dat de Goddelijke Kracht en de Harmonie met het Goddelijke dit vergen, laten zij alles achter, en eerst wanneer die noodzaak voorbij is, nemen zij hernieuwd dus de verplichting op zich. Ik ben mij ervan bewust dat dit voor U een moeilijk te verwerken stuk is, want U zoekt naar iets dat in Uw maatschappij en Uw maatschappelijke concepten zou passen. Ik wil me niet laten verleiden U uit te leggen waarom bv. huwelijk en huwelijkse verplichtingen deze maatschappij zo heilig zijn. Ze zijn het nl. wel in de le. plaats in deze dagen, omdat zij een macht vormen. Door huwelijk dus door de vrouw en de kinderen wordt een man gebonden, omgekeerd wordt door man en kinderen de vrouw gebonden. Ze zijn dus gemakkelijker sociaal hanteerbaar. Vroeger was het een kwestie van erfrecht, er moesten bezittingen overgedragen worden en beschermd. Op deze wijze was vroeger het huwelijk heilig. U vergeet dat dus dit zuiver stoffelijke zaken zijn, en dat wij ook wanneer wij daar zoveel mogelijk aan tegemoet zullen komen in de stof, toch de werkelijkheid die achter dit alles, dat veranderlijke spel van menselijke waarderingen ligt, nl. het erkennen van God in alle dingen primair moeten stellen. Er is geen andere mogelijkheid. Men kan niet verwachten dat de Eeuwige zich laat wringen in het keurslijf van een tijdelijk en voortdurend veranderend menselijk concept, wat wel en niet verantwoording, verplichting, behoorlijk enz. is. God is te groot voor die dingen. Die God gaat zoeken, zal uitgaan van het feit "ik zal nimmer mijn naaste schaden". En dat houdt in dat wanneer je gehuwd bent je aan elke verplichting zult voldoen zover en zolang je dat mogelijk is, zonder daardoor je contact met God te verliezen. Het houdt in dat je zakelijk bv. aan elke verplichting zult blijven voldoen, als de meest eerlijke en eerbare mens die er bestaat, totdat daarin het contact met het Goddelijke teloor dreigt te gaan, en dan mag men zich daaraan onttrekken. Maar ook alleen dan.

Dit zijn natuurlijk voor U té hoge eisen. Maar wanneer U werkelijk wilt komen tot innerlijke verlichting, tot laat ons zeggen inwijding, tot het ontwikkelen van paranormale krachten en het juist en goed gebruiken daarvan, dan zult U deze concepten moeten kennen. U zult moeten weten wat de konsekwentie is van Uw streven. U kunt U natuurlijk terug laten dwingen in de menselijke kudde. Maar denk niet dat dit voor Uw geest of voor U zelve goed of belangrijk is.

10.

Integendeel, we hebben het zoéven gezegd, in verband met een ander punt, daarvan verliest de geest vaak haar mogelijkheid zich volledig uit te drukken binnen een menselijk leven, door gewoontevormingen een eenzijdigheid.

Indien U het Pad opgaat, waarin U de Goddelijke Kracht zoekt boven alle dingen, waarin U mensen wilt genezen, waarin U wilt spreken met de geest of met God zelve, waarin U zonodig de toekomst wil zien om voorzorgen te kunnen treffen voor U zelve en anderen, waarin U juist wilt kunnen handelen ten opzichte van anderen, dan zult U uit moeten gaan van de Goddelijke Kracht.

GOD IS DE ENIGE WAARHEID:

Ik zou het prettig vinden wanneer U hierover nadenkt, en dan moet U er niet over nadenken, in dien zin, ja maar dat zou ik nooit kunnen, of ja, dat is mij onmogelijk want het is U nu onmogelijk gezien Uw ogenblikkelijke status van ontwikkeling het contact dat geest en stof in Uw wezen gevonden hebben, dat bepaalt wat U op het ogenblik denkt en bent. Maar deze konsekwenties zijn hieraan verbonden. Een mens die de weg Gods gaat, de Weg waarin hij ongeëijfeld wonderbaarlijke Krachten kan ontwikkelen, voor zijn medemensen een Licht kan zijn, maar ook een redding een genezing een bescherming, zal zich moeten verwijderen van de norm der mensheid daar is niets aan te doen; want slechts hij die vrij is om de waarheid te zien kan de mensheid die de waarheid nog niet ziet of kent helpen, onderrichten, steunen.

Slechts diegeen die weet hoe zijn krachten te richten, kan deze Kracht op de juiste wijze gebruiken om een ander te genezen, om hen geestelijk licht te geven en te troosten. Alleen deze mens is in staat de gevangenis die de mens voor zichzelf heeft gemaakt soms, uit ideeën en gedachten te doen breken.

Vraag. We stellen vast dat er in ons dagelijks leven zoveel belemmeringen zijn voor die geestelijk opgang, moeten we dan die belemmeringen de één na de ander terzijde stellen om te trachten tot een zuivere en vluggere ontwikkeling te komen of moeten we wachten totdat onze geestelijke honger zo groot geworden is, dat we praktisch de meeste ervan tegelijkertijd kunnen opzijzetten?

Antw. Wanneer U streeft op de wijze die U heeft gesteld, dan blijkt plotseling dat wat nu een belemmering is voor U niet meer als een belemmering geldt. Ze zullen dus over 't algemeen de één na de ander verdwijnen, soms enkele zeer snel achtereen, soms met aangere tussenpozen. Het is nl. zo, wanneer U dus die eenheid met God voelt, die Goddelijke Kracht gaat gebruiken en ermee gaat werken, dan is het geen geestelijke honger meer. Geestelijke honger kan U nooit nopen iets opzij te zetten, een honger kun je niet stillen door iets weg te werpen, alleen door iets te verwerken.

11.

Dus de geestelijke honger zelf kan je nooit nopen iets terzijde te stellen of weg te werpen, denk daaraan wel. Maar wanneer U dus God vindt in U zelf, wanneer Uw leven, daardoor een andere richting krijgt, een andere taak, dan moogt U daaraan veel offeren. Op het ogenblik dat U dit offer moet brengen is het geen feitelijk offer meer, het mag volgens de mensen misschien niet juist zijn, maar voor U is het het enige juiste.

Het vloeit voort uit Uw innerlijke ontwikkeling. Dat betekent dus dat U niet moet trachten opeens zoeens U van alle banden te ontdoen. U zoudt zeer waarschijnlijk met Uw vrijheid geen raad weten, duizelig worden en of andere banden zoeken, dan wel de oude banden weer aanvaarden. U moet innerlijk groeien, totdat de onbelangrijkheid van de band U zo zeer bewust is, dat U haar als terloops terzijde kunt schuiven zodra de innerlijke grote belangen de band met God, daarbij in het geding komt. Bent U zover, dan zult U dat ook zó leren doen, dat dit voor anderen geen feitelijke schade, integendeel in vele gevallen een gewin betekend. Dat kunt U niet doen zolang er alleen sprake is van een geestelijke honger.

Vraag. Mogen we daaruit opmaken dat het best is dat we onze kinderen aanraden in het klooster te gaan om later minder banden te hebben om af te gooien?

Antw. Een kloosterling heeft over 't algemeen meer banden dan een gewone mens. Hij is meer een gewontewezen dan een gewoon mens. Hij wordt meer geleefd door regels, opvattingen en konventies dan een gewoon mens. Daarom is de kloosterling, op één enkeling na, meestal armer, niet alleen stoffelijk maar ook geestelijk dan menig gewoon mens. Een klooster als een tijdelijke haven, een plaats om jezelf een ogenblik te hervinden en te mediteren, kan zeer gunstig zijn, maar een klooster waaraan je gebonden bent door eeuwigdurende geloften, waardoor je uit de werkelijkheid steeds verder verwijderd wordt, is niet aanvaardbaar, althans niet voor mij. Dat houdt dus in dat men als ouder zeker niet, vanuit zich, mag bevorderen dat de kinderen kloosterling worden. Is het echter, nadat het rijpelijk beproefd is, hun eigen wens en wil, is men verplicht dit toe te laten want dan kiezen zij zelf dit Pad en zal dit voor hen geestelijk een betekenis hebben, die het voor U niet kan bezitten.

Vraag. Ja maar een kluizenaar dan bv. Is dat dan de ideale toestand niet?

Antw. Een kluizenaar die zijn God vindt, daalt uit zijn eenzaamheid weer af naar de wereld. Dat is hems niet Zaratoestra. Dat is altijd waar. De groten van de wereld zonderen zich soms af. Jezus trekt zich terug in de woestijn enz. Maar altijd weer keren zij zich tot de mens. Waarom?

Omdat hun taak nimmer kan zijn een zich afzonderen van de Schepping. Want de Schepping is God. God is in elk deel ervan. Door een deel van Gods Schepping te verwerpen of terzijde te stellen zou U dus a.h.w. God zelf beoordelen en selekteren. Iemand die een waar bewustzijn heeft, beseft dat dit onmogelijk is. Dus kluizenaar zijn is zeker niet het ideaal. Kluizenaar zijn zal voor de ware zoeker vaak een periode zijn, waarin hij tracht eerst zichzelf te kennen en te vinden vóór hij met hernieuwde kennis omtrent zich zowel als het Goddelijke, zijn ware wezen in de wereld gaat trachten te leven volgens de Goddelijke Wetten. Blijvend kluizenaarschap is al even steriel, als elke andere wijze van wereldontvluchting of verwerping. Ook voor de geest.

Ik wil sluiten met enkele korte wenken:

1. Leer U zelve om, bv. luisterend naar een bepaalde lievelingsmelodie, ziende naar een lievelingskleur, een lievelingsplaat enz. voor U zelf een ogenblik in het ervaren van schoonheid op te gaan. Vraag U niet af van waar zij komt, of hoe zij is. Zoek echter bij voorkeur in dít geval, schoonheid die de mens heeft geschapen, of door de mens werd geankadreerd. Wanneer U daarin U zelf doet verzinken, dan zult U een schoonheid ervaren die deel uitmaakt van de achtergrond van het menselijk zijn. Gedachten die hieruit oprijzen kunnen worden gebruikt als onderwerp van meditatie en zullen over het algemeen een gevoel van eenheid met de mens en ock met de hogere Krachten die de mens op zijn Pad mogen leiden en helpen bevorderen.

2. Beseft dat elke ontwikkeling van Uw geest en stof in een gemeenschappelijk begrip wederkerig eigenschappen overdraagt. Wanneer men dus een grotere eenheid tussen stof en geest, 't zij tijdelijk of blijvend, tot stand brengt, zo zullen bepaalde capaciteiten en eigenschappen van de geest in de stof kenbaar en geuit worden. Soms noemt men dit helderziendheid, helderhorendheid, soms noemt men het anders. Een enkele keer zelfs alleen poetisch gevoel. Toch is dit een deel van de geest dat kenbaar wordt in de stof. Dat wat in de stof edel en harmonisch is echter wordt ook in de geest kenbaar. De perfekte versmelting zal, indien uiteindelijk bereikt, voeren tot de verheerlijking. Dit wil zeggen, een voor Uw wereld verdwijnen van een stoffelijk lichaam of wezen dat dan in alle geestelijke sferen van hoog tot laag, gelijkelijk gemanifesteerd kan worden en aanwezig is, en dat ten allen tijde, zowel als een stoffelijk dan wel als een geestelijk voertuig of Kracht gebruikt kan worden. Dit is de opstanding der doden.

Ten laatste. Elke levensweg is voor de mens zwaar. Ook wanneer er feitelijk geen lasten zijn, zo zal hij zich die zelve scheppen. Dit mede dank zij het stuwen en werken van zijn geest.

Besef wel dat het niet noodzakelijk is het zware in Uw eigen lot, geheel ter zijde te stellen. Ge moogt het rustig erkennen, maar ge moogt het hoort tot het middelpunt van Uw denken en streven maken. De mens die ernaar streeft om zijn eigen verbeende, of werkelijke zorgen of bezwaren alleeniglijk en zonder daarbij andere dingen te betrekken; op te heffen of te veranderen, vergroot het aantal van zijn moeilijkheden. Wie echter slechts streeft naar het scheppen van steeds harmonischer verhoudingen in zich en vanuit zich in de wereld, en zijn zorgen daarbij ten hoogste beschouwt als een middel om hierdoor verder te komen zal vanuit deze houding zijn problemen tot oplossing zien komen, zonder dat hijzelve daaraan, volgens eigen inzicht daadwerkelijk volledig meewerkt. Al Uw problemen en zorgen, vrienden, kunnen worden opgelost door deze harmonie, omdat dan het schijnbare toeval ingrijpt, en dat volbrengt wat U met Uw meest intens zoeken en streven zelve nooit tot stand zou kunnen brengen.

Wanneer U deze 3 raadgevingen ook wilt overdenken, dan heeft U hier een basis die U kunt gebruiken om al hetgeen omtrent Magie en samenhang omtrent Harmonie enz. is gezegd, te interpreteren op een praktische wijze, want toegepast in een ik dat niet zichzelf zoekt of de oplossing van eigen problemen worden de lessen U gegeven tot Kosmische Kracht die zich onmiddellijk kunnen openbaren bv. dus in genezing etc. dan wel middellijk door een schapen van veranderingen en omstandigheden die in, rond en met U harmonie vergroten. Indien ge handelt, zo zult ge altijd moeten handelen zoveel mogelijk ten bate van anderen, zoveel mogelijk in overeenstemming met Uw beste weten, maar vooral in Harmonie met God en het Goddelijke, zoals ge dat in U kent. Ge zult verder in alle handelingen die volgens U in overeenstemming zijn met het Goddelijke bevorderlijk zijn voor harmonie met het Goddelijke en de Schepping etc. door eigen wil en werken de leiding nemen. Want actief streven is de noodzaak voor een mens die de juiste weg voor Harmonie en Bewustwording wil vinden.

Ik wens U toe dat U de lessen toe zult passen dat U er geen verkeerde konsekwenties zult uit trekken, dat U eerst naar God in U zult zoeken, voor U Uw wereld gaat afbreken en veranderen en ten laatste dat U in het zoeken naar die Harmonie, de Kracht zult vinden die U ten bate van anderen en ter vergroting a.n.w. van het Licht in de wereld zult kunnen uiten. Velen daarmee helpende en bovenal steeds U zelve meer één makende met de Goddelijke Werkelijkheid.

Goeden avond.